

Capitolul 1

Odată ca niciodată, într-un regat aflat chiar dincolo de următorul deal, trăia o neînfricată hamsteriță războinică pe nume Harriet Hamsteros.

Părinții ei erau rege și regină, ceea ce însemna că ea era prin definiție prințesă, dar pe Harriet o interesa cu mult mai mult să spintece monștri, și mai deloc ocupațiile tradiționale ale prințeselor.

Până în urmă cu câteva luni, fusese invincibilă, datorită unui blestem de ursitoare care o luase razna, dar acum era mai ales foarte, foarte încăpățânată.

Era și cam supărată pentru că trebuise să renunțe la săritul de pe stânci. Săritul de pe stânci e un sport minunat, dacă ești invincibil, dar nu la fel de minunat când îți poți rupe fiecare oscior.

— Nu știu, Mumfrey, zise ea. Dacă mă întorc acasă, mama va încerca să mă pună să iau lecții de bună purtare. Nu cred că mai suport să țin o carte în echilibru pe cap.

— Clonc...? zise Mumfrey, ceea ce înseamnă, în limba pitpalacilor: „Bine, și ce ai de gând să faci?“

— Vreau aventură, spuse Harriet. Vreau să fac ceva! Am aproape doisprezece ani și jumătate! Știi cât de mult a trecut de când m-am luptat cu un căpcăun?

— Clonc, zise Mumfrey, adică „Șapte săptămâni și jumătate“, în limba pitpalacilor.

ĂLA NU SE PUNE. N-AVEA
DECÂT VREO DOI METRI ȘI
JUMĂTATE.

CLOOONC...

ȘI PE URMĂ I-A CURS SÂNGE
DIN NAS, A ÎNCEPUT SĂ PLÂNGĂ, IAR EU
A TREBUIT SĂ-I DAU UN ȘERVETEL. NU SE
MAI FAC CĂPCĂUNI CA PE VREMURI.

Problema, hotărî Harriet, era că se plictisea. Monștrii auziseră toți de ea. Mulți căpcăuni renunțaseră să mai mănânce oameni și deveniseră mari vegetarieni, așa că ea

nu se mai putea duce să-i hăcuiască cu sabia. Turnirurile adoptaseră regula că dacă ai câștigat în ultimii trei ani și ești un hamster al cărui nume începe cu H, stai la locul tău și îi lași pe alții să-și încerce norocul. Harriet plecase de-acasă de trei săptămâni, încercând să găsească ceva de făcut, și nu găsisese *nimic*.

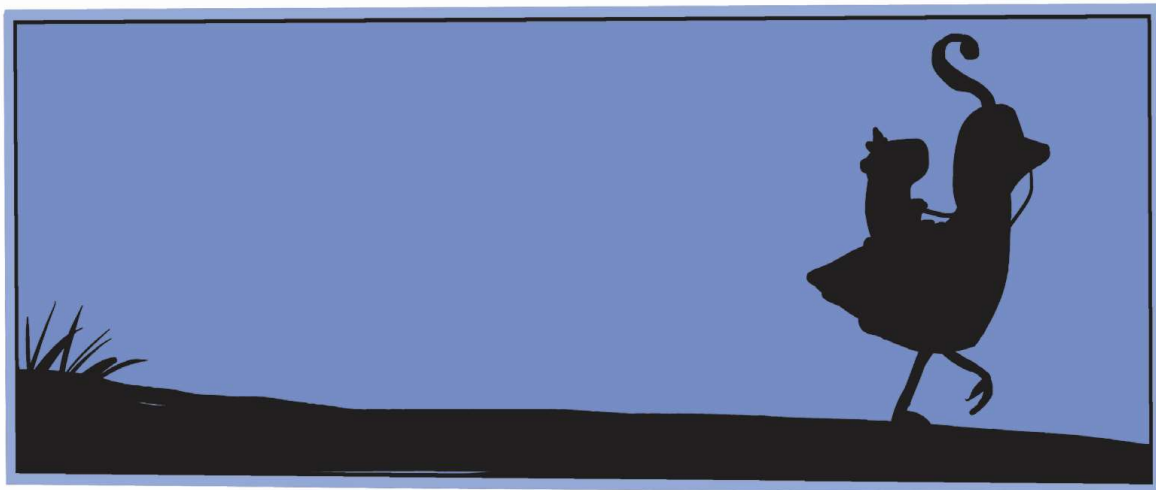

PARCĂ AR CONSPIRA
LUMEA ÎNTREAGĂ
SĂ RĂMÂN PLECTISITĂ.

— Clonc, zise Mumfrey, dar numai pentru sine.

Mumfrey știa că, într-o lume în care existau dragoni, căpcăuni, cavaleri malefici și vrăji înspăimântătoare, nimic nu era nici pe jumătate la fel de periculos ca Harriet când se plictisea.

Harriet mergea călare pe Mumfrey, când de pe marginea drumului se auzi o voce.

— Bunule războinic, nu te oprești să ajuți un suflet bătrân și obidit?

Hamsterița trase de hățurile pitpalacului și se uită bănuitoare la cea care vorbise.

Pe marginea drumului, pe o piatră, ședea o bătrână mărunțică. Era o femelă de chițcan, dar cea mai mică, mai bătrână și mai adusă de spate pe care o văzuse vreodată Harriet.

— Te rog, preaputernice războinic, n-ai o coajă de pâine pentru o bătrână înfometată? o întrebă chițcana.

Avea voce slabă și pițigăiată care suna ca o balama veche pe vreme ploioasă.

Harriet avusese parte de o experiență mai mult decât bogată cu zâne-șoricioaice ursitoare, cu zâne-șobolance malefice, cu vrăjitoare și cu blesteme.

N-o prostea nimeni.

„Nimeni nu vorbește așa în viața reală“, își spuse ea. „Iar eu mai am de călărit vreo șase ore până în satul următor, ceea ce înseamnă că bătrâna a mers ceva pe jos ca să ajungă aici.“

Desigur, ca principiu general, trebuie să fii politicos cu lumea. Dar dacă se întâmplă să hoinărești printr-un târâm vrăjit și o bătrânică îți cere ajutorul, trebuie să fii *extrem* de politicos cu ea, pentru orice eventualitate. Altfel te poți trezi că-ți cad râme din gură de fiecare dată când vorbești, sau cu alte pedepse de-ale zânelor, la fel de nedorite.

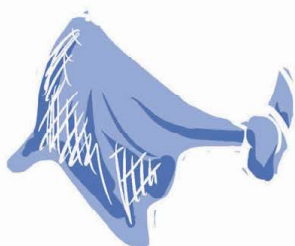
— Sigur, zise Harriet, descălecând de pe Mumfrey și scormonind în coburii șei. Cu multă plăcere. Hai să prânzim împreună.

Avea două sendvișuri cu brânză și niște baghete de morcov puse deoparte pentru prânz. Ca să fie sigură că nu pățește nimic, îi dădu bătrânei chițcană cea mai mare parte din morcov și un sendviș.

Avu mare grijă și să se asigure că putea ajunge ușor la sabie. Cu zânele nu se știe niciodată.

EȘTI AȘA DE BUNĂ CU
O BĂTRÂNĂ NEAJUTORATĂ,
DRĂGUTO.

↑↑.

Chițcana mănă sendvișul și aproape tot morcovul, precum și brișă pe care Harriet plănuia s-o aibă la desert. Pe urmă râgâi. Zgomotos.

— Mulțumesc, drăguță, zise ea și o bătu pe Harriet pe genunchi. Ai fost foarte amabilă.

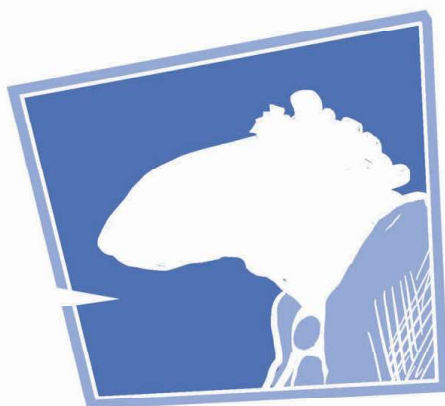
— Mă bucur să pot fi de ajutor, zise Harriet. Chițcana se lovi peste bot cu o gheară lungă.

O ZÂNĂ.

DE FAPT, SUNT O ZĂ...

Urmă o pauză scurtă și jenantă.

— *Înțeleg*, zise chițcana cu voce mult mai puțin pierită.
Ți-ai dat seama, așa-i?

— Scuză-mă, spuse Harriet. Ești cam departe de oraș pentru o bătrânică așa micuță. Și ai cam îngroșat partitura de bătrână neajutorată. Plus că...

Își drese vocea.

— E vorba despre umbra ta. N-ai umbră.

— Fir-ar! mârâi bătrâna și fluieră ascuțit.

Umbra ei, care țopăia împreună cu umbrele tremurătoare ale unor frunze de salcie, sări și alunecă iute de-a lungul ierbii. Se opri înfigându-se în călcâie și se ghemui la pământ cu o expresie sfioasă.

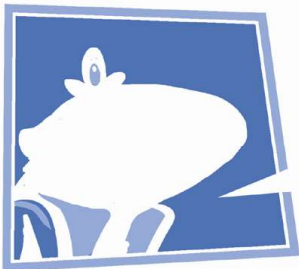
— Bătrână caraghioasă! Ai reușit să te desprinzi cândva de mine și ți-a intrat în obicei să umbli razna, se încruntă la ea chițcana.

AVEAM DE GÂND
SĂ TE TRIMIT
ÎNTR-O MISIUNE...

MI-AM DAT SEAMA.

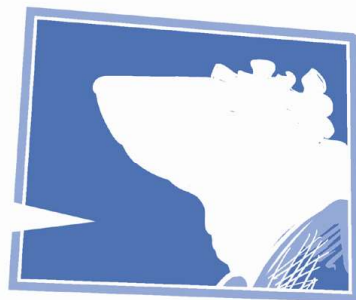
— Dacă-i dai înainte cu limba asta ascuțită, s-ar putea să te tai chiar tu în ea, zise chițcana țâfnoasă. Bine. Am terminat cu tine. O să aștept eroul următor.

Harriet oftă. Țâfna era necazul cu zânele. Unele erau extrem de sensibile.

DACĂ AI MISIUNEA DEJA
PREGĂTITĂ, EU SUNT ÎN
CONTINUARE DISPUSĂ.

NU, NU, ÎMI DAU
SEAMA CĂ EȘTI
OCUPATĂ. N-AȘ VREA
SĂ ABUZEZ.

HAIDE...
DOAR TI-AM DAT
BRIOȘA MEA, NU?

— Ce să zic...

— S-ar putea să mai am încă o briouă pe undeva, spuse Harriet. O păstram pentru Mumfrey, dar dacă intenționezi să ne trimiți pe amândoi în misiune...

— Clonc! zise supărat Mumfrey.

Era brioua *lui!*

— E o misiune *bună*, spuse chițcana. N-aș vrea s-o irosesc așa, pe oricine.

E CU SEMINTE
ȘI AROMĂ
DE CIOCOLATĂ...

CL000NC!?

— Bine! zise zâna chițcană, înșfăcând brioșa și devorând-o din trei înghițituri. (Chițcanilor le e foame aproape tot timpul.)

Își linse glazura de pe mustăți și bătu cu palma piatra de lângă ea.

— Așază-te aici, drăguță, și-am să-ți spun povestea celor Douăsprezece Prințese Șoareci Dansatoare...